

які допомагають бізнес-професіоналам створювати та керувати цими метаданими. Онтології водночас описують бізнес-домен і служать для перевірки створення цифрових фінансових звітів з цим описом. Автоматизація фінансової звітності може бути досягнута в тій мірі, наскільки це дозволяють дані та метадані а також алгоритмами програмного забезпечення [1].

Перевага цифрової фінансової звітності полягає у передачі обчислювальної техніки виконання рутинних механічних завдань, які пов'язані із складанням фінансових звітів. Мова йде не про всі завдання, а тільки ті, які можуть бути ефективно досягнуті за допомогою машин. В свою чергу це змінює природу професійної діяльності бухгалтера, посилюючи його активну роль, зміцнюючи експертні і консультативні навички, вимагаючи при цьому бути більш активним і добре обізнаним керівником, пов'язаним із створенням та перевіркою фінансового звіту. Цифрова фінансова звітність звільняє як професійних бухгалтерів, які створюють ці звіти, так і фінансових аналітиків та регуляторів, які використовують інформацію з цих звітів, від таких завдань, як оцінка доброякісності інформації за суттю та забезпечення формальних об'єктивних аспектів, таких як логічна та математична узгодженість показників звіту, що дозволить професійним бухгалтерам і користувачам зосередити увагу на судженнях та інших суб'єктивних аспектах, які не можуть бути автоматизованими.

Комп'ютеризація завдань, які виконувалися людьми, призводить до зменшення витрат праці, пов'язаних із створенням фінансових звітів, зменшення людських помилок, підвищення якості і зниження ризику невідповідності, скорочення часу складання фінансових звітів.

Передбачається, що цифрова система звітування виключить дублювання при подачі інформації у різні інстанції за тотожними або подібними формами звітності залежно від вимог регуляторів або контролюючих органів, оскільки передбачається створення єдиного вікна подання електронної звітності, доступ до якого буде у всіх інстанцій, які здійснюють нагляд за цією компанією.

Список використаних джерел

1. Digital Financial Reporting [Електронний ресурс] URL: https://en.wikibooks.org/wiki/Digital_Financial_Reporting.

2. Івахненко С.В. Електронні технології звітування як передумова аналізу та контролю фінансової звітності [Електронний ресурс] URL: <http://magazine.faaf.org.ua/elektronni-tehnologii-zvituvannya-yak-peredumova-analizu-ta-kontrolyu-finansovoi-zvitnosti.html>

3. Мінфін планує затвердити таксономію фінзвітності [Електронний ресурс] URL: <https://news.dtki.ua/accounting/reposts/50602>

4. Рафальська, К. У чому плюс нової електронної фінзвітності [Електронний ресурс] URL: https://biz.nv.ua/ukr/experts/rafalskaya_e/u-chomu-pljus-novoji-elektronnoji-sistemi-finzvitnosti-2410663.html

Світлана Стоянова – Коваль

д.е.н., професор, професор кафедри обліку та оподаткування
Одеський державний аграрний університет

Марія Варгатюк

аспірант кафедри обліку та оподаткування
Одеський державний аграрний університет

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА АГРАРНОГО СЕКТОРУ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ

За умов розвитку цифрової економіки та посилення євроінтеграційних і глобалізаційних процесів постійно зростає потреба в постійному удосконаленні механізму державної підтримки аграрного сектору національної економіки, реалізація якої сьогодні

здійснюється, насамперед, за прямим, непрямим та умовно-прямим векторами. Проблеми державної підтримки аграрного сектору в сучасних умовах розроблені в працях вітчизняних вчених : Гришовою І.Ю., Маркіною І.А., Галицького О.М., Дяченка О.П., Ніколюк О.В., Наумова О.Б., Гнатєвой Т.М., Кравчук А.О., Шестаковської Т.Л. [1-8]

Державна підтримка за непрямим вектором реалізації передбачає:

- забезпечення державних потреб необхідним обсягом аграрної продукції;
- регулювання виробничого ринкового сегменту на основі запровадження закупівельних і товарних інтервенцій із зерном;
- захист економічних інтересів товаровиробників при здійсненні зовнішньоекономічної діяльності в аграрній сфері;
- надання державної підтримки розвитку соціальної сфери, сільських територій та аграрної науки тощо.

Щодо державної підтримки за прямим вектором реалізації, то ключовою її формою надання є субсидування:

- матеріально-технічних ресурсів і сільськогосподарського виробництва;
- короткострокового та інвестиційного кредитування підприємницького аграрного сектору;
- лізингу та витрат капітального характеру;
- відшкодування частини витрат сільгоспвиробників шляхом страхування врожаю сільськогосподарських культур тощо.

Умовно-прямий вектор реалізації державної підтримки аграрного сектору орієнтований на нарощення виробничої платформи та ринкових позицій галузі через реалізацію посередніх форми підтримки з метою забезпечення клімату для організаційно-економічного розвитку агробізнесу. До головних опосередкованих векторів реалізації державної підтримки відносяться:

- митно-тарифне регулювання;
- створення оптових ринків;
- закупівлі через Аграрний фонд;
- підтримка постачальників енергетичних та матеріально-технічних ресурсів;
- соціальна підтримка сільських територій;
- виконання державних програм і загальнонаціональних проектів, на які можуть бути спрямовані й кошти позабюджетних фондів, тощо [5].

Аграрна сфера виступає підґрунтям для забезпечення як продовольчої безпеки будь-якої держави, так і основою нарощення її харчового потенціалу, тому розвиток аграрного сектору підтримують в усьому світі.

На відміну від розвинених країн світу, таких як, США, Канада, європейські країни, Україна використовує свою природно-ресурсну платформу лише на третину, про що свідчить відставання за показниками ефективності вітчизняного аграрного сектору від аналогів розвинутих країн. Так, Україна на міжнародному аграрному ринку за проведеним дослідженням ФАО поступається практично в два рази світовим конкурентам по врожайності зернових культур - США та розвинутих європейським країнам, а по продуктивності тварин - Канаді. Інакше кажучи, покращення економічного становища країни спроможне забезпечити підвищення продуктивності аграрного сектору, що, безумовно, неможливо без відповідного удосконалення державного механізму підтримки сільського господарства.

Проводячи паралель між розмірами наданої державної підтримки в Україні з іншими країнами, слід підкреслити про високий рівень субсидування аграрної сфери останніми, насамперед, європейськими країнами, що, безумовно, впливає на формування конкурентоспроможності європейської сільськогосподарської продукції: на протязі 2016-2017 років сукупний обсяг державної підтримки сільського господарства становив приблизно 60 млрд. євро щорічно, що по у відносному виразі складає 20% від валової аграрної продукції, чи приблизно 525 євро з розрахунку на 1 гектар. В розрізі країн державна

підтримка аграрного сектору дещо коливається. Так, у Бельгії та Нідерландах на один гектар виділено приблизно 500 євро, Польщі - 345 євро, тоді як в Україні зазначений показник коливається від 10-20 євро.

Серед різноманіття існуючих на сьогодні методик оцінки рівня державної підтримки сільського господарства найактуальнішою в практичному напрямку застосування є методологія Організації економічного співробітництва та розвитку (OECD).

За даною методикою рівень сукупної підтримки сільського господарства (Total support estimate — TSE) виступає ключовим критерієм оцінки рівня державної підтримки сільського господарства, що враховує оцінку рівня підтримки виробників, споживачів і загальних послуг. Цей показник представлений сукупністю трансфертів, отримуваних від платників податків і споживачів в наслідок реалізації заходів державної підтримки аграрного сектору, та вимірює сукупні витрати підтримки сільського господарства, тобто включає сумарно показники PSE, GSSE, і трансфертів від платників податків споживачам в CSE) [2].

Проте, треба зазначити, що даний критерій оцінювання рівня TSE не враховує частки аграрного сектору в національній економіці, що безпосередньо для нашої країни має неабияке значення, оскільки частка вітчизняного аграрного сектору в економіці України є порівняно вищою, ніж в ЄС чи США. Відомим є той факт, що на Україну припадає приблизно 25% чорноземів світу, а площа сільськогосподарських угідь складає 43 млн.га (72% від загальної площі країни), тому аграрний сектор завжди знаходився серед пріоритетів розвитку країни та є одним із ключових секторів національної економіки (формує 24% випуску продукції та 18% ВВП країни).

Необхідність удосконалення механізму державної підтримки аграрного сектору об'єктивно пов'язана з особливостями формування та використання фінансових потоків сільськогосподарського виробництва, нерівномірністю руху оборотних засобів, значними відхиленнями потреби в оборотних засобах від їхньої фактичної наявності, де найсуттєвішою економічною небезпекою, що генерує економічні ризики в галузі є асиметрія фінансових ресурсів підприємства. В сучасному економічному просторі така асиметрія притаманна майже кожному аграрному підприємству, адже сталість їх фінансового розвитку в умовах сьогодення може бути порушена внаслідок неефективного розміщення та нерезультативного використання фінансових ресурсів, порушення процесу мобілізації оборотних потоків, зростання обсягів поточної та довгострокової заборгованості, що спричинено негативною динамікою розвитку виробничої сфери.

Основними причинами недостатнього обсягу державної фінансової підтримки вітчизняного аграрного сектору, безумовно, можна вважати фінансування за залишковим принципом, корумповану складову та постійний дефіцит державного бюджету. Проте, окрім цього існує безліч проблем у розвитку аграрного сектору, для вирішення яких необхідно розвивати відповідно до ринкових потреб системи аграрної логістики; зміщувати акценти, стимульовані урядом, з боку експорту переважно зернових культур в бік збільшення виробничих циклів з переробки сільськогосподарської сировини на внутрішніх ринках; оновлювати технологічну базу аграрного виробництва; розвивати органічне сільськогосподарського виробництва та покращувати агроєкосистему. [7]

Список використаних джерел

1. Gryshova I. Yu., Shestakovska T. L. (2017) The asymmetry of the resource configuration and its destructive impact on the capitalization of agribusiness. The Scientific Papers of the Legislation Institute of the Verkhovna Rada of Ukraine. (2), 128-133.
2. Naumov O., Gryshova I., Rozsa Z. (2018) Leadership in Energy Efficiency of Agro-industrial Production: Regional Aspects. In: Strielkowski W., Chigisheva O. (eds) Leadership for the Future Sustainable Development of Business and Education. Springer Proceedings in Business and Economics. Springer, Cham 579-590

3. Шаульська | Shaulska H .M.G. (2018). Сучасні західні управлінські моделі. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (3), 111-117. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/1598>

4. Ніколюк О.В. Теоретико-методологічні засади інституційного регулювання соціально-економічної безпеки аграрного виробництва: монографія / О.В. Ніколюк. – Одеса: Друкарський дім, Друк Південь, 2018. – 298 с.

5. Галицький О.М. Теоретико-методологічні концепти розвитку механізму державного регулювання аграрного виробництва в Україні [монографія] / О.М. Галицький. – Мена: Домінант, 2017. – 310 с.

6. Галицький О.М. Удосконалення механізмів державного управління та регулювання розвитку аграрного виробництва України / О.М. Галицький, Ж.В. Дерій, А.І. Лівінський // Український журнал прикладної економіки. – 2017. – Том2. – № 3. – С.51-62.

7. Гришова, І., Федоркін Д.В. (2017). Концептуальний підхід щодо державного управління екологічною безпекою аграрного виробництва. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (6), 161-167. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/53>

8. Гришова, І.Ю., Федоркін Д.В.(2018). Функціонування механізму управління екологічною безпекою аграрного виробництва. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, 1(1), 59-69. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/21>

Хоу Тецянь

д.е.н., професор

Цзянсуський педагогічний університет, КНР

Інна Гришова

д.е.н., професор, провідний науковий співробітник

Інститут законодавства Верховної Ради України,

професор Празької бізнес-школи, Чеська республіка

КОНКУРЕНТНІ ВІЙНИ БІЗНЕСУ В УМОВАХ СТІМКОГО РОЗВИТКУ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ФІНАНСОВОГО ІНЖИНІРІНГУ

Для розуміння ролі, яку може відігравати структуровані інноваційні продукти у сучасному світі цифровій економіці в Україні, необхідно розглянути обрану стратегію компанії та її зміни внаслідок нових ризиків під впливом процесу глобалізації та міжнародної інтеграції національних економік, асиметрії розвитку та законодавчого забезпечення фінтеху та інноваційних інструментів [1-5]. Одною з основних стратегічних цілей може бути намір менеджменту підприємства, яке є лідером своєї галузі, утримувати під власним контролем більшу частину ринку. Зрозуміло, що демонстрація такого наміру або, можливо, тільки підозра на нього, викликають зростаючу активність конкурентів на ринку, оскільки департаменти безпеки підприємств-лідерів займаються моніторингом внутрішнього середовища галузі та не залишають байдужими спроби поліпшити своє конкурентне становище. Активність конкурентів супроводжується аналізом можливостей, факторів успіху лідера, його фінансового стану, динамікою обсягів виробництва та продажів, оцінкою власної конкурентної позиції з точки зору змін кон'юктури ринку. Особливу увагу приділяють технологічному забезпеченню в умовах стрімкого розвитку фінансової інженії та потенціалу залучення і використання нових технологій, зокрема фінансових інноваційних продуктів, що надає високу конкурентну перевагу в сучасному ринковому середовищі з розвитком цифрової економіки. Саме технічні інновації викликають стрімке нарощення інвестиційних потоків від комерціалізації інноваційних фінансових інструментів.